

Dyby povídalo
to naše okénko,
kolíkrát zavořáls:
Otevři, milenko!

Dyby povídala,
tá naša žavečka,
kolík rázů líbałs,
mé červené líčka.

141.

Z Velké

Velmi zdrouha a široce.

Dy-by ťa, má mi - lá, z ka-me-ňa kre-sa - li, e-nom
ne-po-ví-daj, e-nom ne-po-ví-daj, že zme społem spa - li.

1.

Dyby ťa, má miľá,
z kameňa kresali,
[: enom nepovídaj, :]
že zme społem spali.

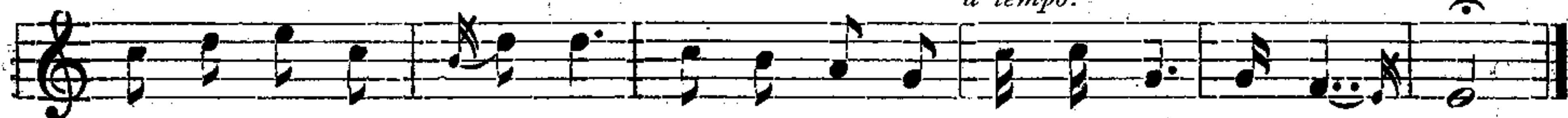
Nespaļi, nespaļi,
enom zme ťežali,
[: štyré úradkové, :]
na nás prisahaļi.

Nebude ti, synku,
vina odpuščená,
[: ty mosíš putovat, :]
do Jeruzaléma.

Jeruzalémský kněz,
ten ťa vyzpovídá,
[: ale ti, synečku, :]
rozhlrešená nedá.

Dyž nedá, nech nedá,
nebudem ho prosit,
půjdem do Prešpurka,
vezmém za ťegruta,
budem pałoš nosit.

Suš. 568. Bart. I. 36, II. 466.

Volněji a výrazně.*à tempo.*

2.

Ten Nitranský zámek,
do koľa klenutý,
[: sedí v ném syneček, :]
v železoch zakutý.

Dobre je ti, Janku,
v tom Nitranském zámku,
[: ťudé sejú, orú, :]
a ty sedíš v chládku,

Nežádaj si, miľá,
takovéj dobroty,
[: dybys měla nosit :]
ze zeleza boty.

Ze zeleza boty,
a na rukách puta,
[: ťak je to, má miľá, :]
neščasná dobrota.

Túžení, túžení,
horší než vězení;
[: z vězeňá pomože, :]
z túzeňá nemože.

Z vězeňá pomože
mamička, tatíček,
[: z túzeňá nemože, :]
leda šohajíček.